

Van loopjongen tot directeur grootaandeelhouder

Jacob Wiering:

‘Ik ben een doorzetter’

Jacob Wiering is ondernemer in hart en nieren. Hij groeide op in het familiebedrijf van zijn ouders, waar hij tegenwoordig directeur grootaandeelhouder is. Tien jaar geleden was hij bij Knipping Kozijnen verantwoordelijk voor de start van de productie in eigen beheer. Waardoor Knipping vandaag de dag een van de marktleiders binnen Nederland is. Westfriese Zaken in een openhartig gesprek met Jacob Wiering: ‘Natuurlijk kent ondernemen ook tegenslagen. Maar ik ben een doorzetter en heb nog nooit de handdoek in de ring gegooid.’

Als kleine jongen was Jacob Wiering al veel te vinden op het terrein van Knipping. ‘Als je van kleins af aan vertrouwd bent met een bedrijf, dan wordt je interesse vanzelf gewekt. Hoewel hard werken ons met de papepel werd ingegoten, zijn we nooit gepusht om in het bedrijf te komen werken. Het maakte mijn ouders niet uit wat ik zou worden. Als ik er maar plezier in zou hebben. Ik was gek op voetballen en heb zelfs een tijdje in het eerste van Zwaagdijk gevoetbald. Na de lagere school heb ik gekozen voor de technische richting. Als jochie van veertien hielp ik mee op het bedrijf als loopjongen en daardoor maakte ik kennis met de vele facetten van Knipping. Toen ik achttien was, werd ik lid van Jong Bouwend Nederland. Dat is een leerzame periode geweest: het is goed om ervaringen uit te wisselen met gelijkgestemden. Ik kwam er veel jongens tegen die in hetzelfde schuitje zaten. Hoewel ik wist dat ik het familiebedrijf

Lees verder op pagina 36

‘Ik ben er van overtuigd dat onze onderlinge, sterke band een absolute voorwaarde is voor onze goede samenwerking’

graag wilde overnemen, vond ik het verstandig eerst te kijken in de keuken van een ander bedrijf. Om zo de nodige ervaring en knowhow op te doen. Je hebt tenslotte niet alle wijsheid in pacht’, vertelt Jacob.

Productie in eigen beheer

‘Maar zoals dat vaker gaat, hadden mijn ouders net een grote order gekregen. Mijn hulp was hard nodig. Toen ben ik gebleven.’ Hoewel Jacob naar volle tevredenheid in het familiebedrijf werkte, rees op een gegeven moment de vraag: ‘Is dit het nu?’ Jacob: ‘Ik botste tegen een plafond aan. Maar toen kwam de kans om de productie in eigen beheer op te zetten. Tien jaar geleden hebben we die helemaal zelfstandig ontwikkeld. Voorheen kochten we alles in Duitsland in. Ons eigen product is een van de steunpilaren van het bedrijf geworden. We stemmen de kozijnen, dakkapellen en andere producten af op de vraag van de markt. We hobbelen niet achter onze collega’s aan. Het is juist tegenovergesteld: we ontwikkelen de producten voor de markt uit. Energiebesparing is momenteel een hot item. Een aantal jaren geleden hebben wij echter al dakkapellen ontwikkeld met geïntegreerde zonnecollectoren. Uiteraard is de kwaliteit van het aanbod een even grote peiler. Die kunnen we goed bewaken doordat alles uit eigen koker komt. Dit zorgt tevens voor flexibiliteit.’

Familiebanden

Het gezin Wiering bestaat uit vier kinderen: Sacha, Diana, Jacob en Hans. Allen werken bij Knipping Kozijnen. ‘Ook mijn ouders zijn nog steeds werkzaam in het bedrijf. Mijn vader doet de verkoop en mijn moeder beheert de centen’, lacht Jacob. Zoveel mensen, zoveel meningen. Hoe is het om met je broer en zussen samen voor het reilen en zeilen te zorgen? ‘Ik ben er van overtuigd dat onze onderlinge, sterke band een absolute voorwaarde is voor onze goede samenwerking. Ook hebben we veelal dezelfde ideeën; we zijn onlosmakelijk aan het bedrijf verbonden. We kroppen een eventueel euvel niet op, maar bespreken het ogenblikkelijk. Bovendien zijn we allemaal goed in staat om werk en privé te scheiden. Buiten het bedrijf gaan we ook regelmatig met elkaar om. Dat maakt dat niets in de weg staat om de soms onvermijdelijke zware beslissingen te nemen. We kijken naar het bedrijfsbelang en geven elkaar de ruimte. Na een zwaar gesprek zitten we gewoon gezellig bij elkaar op verjaardag en blijven we niet hangen in zakelijke rompslomp.’

Thuiskomen

‘Natuurlijk is ondernemen ook wel eens moeilijk. Maar dat is inherent aan mijn functie. Ik ervaar deze functie niet als zwaar of moeilijk.

Ik geniet erg van mijn werk. Het helpt zeker mee dat we een dynamisch bedrijf hebben. Mijn moeder zegt weleens: ‘Je kunt de dag niet voor de avond prijzen.’ En dat is ook zo. Bovendien hebben we een platte organisatie en kunnen we snel schakelen. Ik kan dat zelf ook goed. Ik heb nooit een slapeloze nacht. Wanneer ik thuiskom, ben ik de zakelijke perikelen vergeten. Ik heb een warm gezinsleven met een dochter en een zoon. Als ik na een drukke dag thuiskom en er vliegen twee paar van die mollige armpjes om je heen: ‘Papa, papa!’ Dan ben je al je problemen toch weer vergeten! Daar geniet ik enorm van. Mijn vrouw is mijn rots in de branding. Niet alleen privé, maar ook zakelijk vult zij mij perfect aan. Zij werkt parttime als controller en bewaakt ook de cijfers van Knipping. Heel rustgevend, want daarin ben ik iets minder goed onderlegd’, lacht Jacob.

Godswonder

Telg uit een hecht gezin, gelukkig getrouwd, vader van twee gezonde kinderen en zakelijk gezien succesvol. Jacob zou de hoofdpersoon uit een jongensboek kunnen zijn. Een donker hoofdstuk ontbreekt echter niet. ‘Op mijn veertiende mocht ik met een chauffeur mee om kozijnen op te halen in Duitsland. We zijn toen met de vrachtwagen onder een grote diesellocomotief terecht gekomen. We hebben de dood in ogen

gekeken. Het is een godswonder dat we het hebben overleefd. Ik heb maanden met een gebroken nek in het ziekenhuis gelegen. In die periode zat ik op de LTS en moest ik keuzes voor de toekomst maken. Ik heb me heel klein gevoeld. Maar in dat ziekenhuisbed besloot ik dat ik per se naar de MTS wilde. Ondanks alles heb ik toen zo hard gewerkt, dat het toch lukte.’

‘Niet alleen die gebeurtenis heeft me enorm sterk gemaakt. Ik was als kleine jongen een zorgenkindje. Ik leed aan astma en had ook last van eczeem. Mijn ouders hadden toen nog een veehouderij; een slechter klimaat kun je voor een astmapatiëntje niet bedenken. Met vier kleine kinderen en een druk bedrijf hadden mijn ouders niet genoeg tijd om voor mij te zorgen. Aanvankelijk was het de bedoeling dat ik voor een paar maanden naar een tehuis in Brabant zou gaan om aan te sterken. Het werden uiteindelijk twee jaren. Dat heeft me ook gevormd; daar komt die mentaliteit van nooit opgeven vandaan’, vertelt Jacob stellig. Op dat moment komt mevrouw Wiering nog een kopje thee brengen. ‘Ik zeg wel eens tegen mijn man: ‘We hebben vier kinderen, maar eigenlijk zes. Jacob telde in zijn jonge jaren voor drie.’ Ik heb veel werk gehad aan die jongen.’ Jacob lachend: ‘Maar ik geef ook liefde en aandacht terug voor drie.’ En zo is het ongetwijfeld.